

Arrest

nr. 88 112 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 2 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 25 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Ulaanbaatar. Door uw kleine gestalte wordt u reeds uw hele leven vernederd en geïsoleerd in Mongolië. Zo ondervond u hierdoor problemen om na uw studies aan werk te geraken. Telkens kreeg u te horen dat u te klein was om een bepaald beroep uit te oefenen. Tot 2009 zat u hierdoor zonder werk. U overleefde op het pensioen van uw vader. Verder werd u omwille van uw gestalte vele keren op straat door onbekende jongeren beledigd, aangevallen en beroofd. Sinds u uw school beëindigde in 1994 tot uw vertrek naar oktober 2009 gebeurde dit zeker 3 à 4 keer per week. Ook daarna hielden deze aanvallen aan. Telkens werd hierbij fysiek geweld gebruikt. Keer op keer richtte u zich voor deze gebeurtenissen tot de politie. Deze gingen dan telkens mee naar de plaats waar u werd aangevallen, verrichtte er een onderzoek in de buurt, waarna ze u liet verstaan dat er geen getuigen of bewijs van de feiten te vinden was. Vervolgens werd de zaak telkens afgesloten. Er werd ook nooit een proces-verbaal of enig andere schriftelijke verklaring opgemaakt. Omdat niemand u werk wou geven, leende u in mei 2009 geld van een zekere B. en begon u op 5 oktober 2009 in Ulaanbatar kledij en schoenen te verkopen op de markt. U beschikte hiervoor over een vergunning en deed dit werk tot uw vertrek naar België. U betaalde uw schulden correct terug. Echter dit volstond niet voor uw schuldeiser. Hij eiste meer geld van u. Elke dag kwam hij hiervoor langs bij uw kraam op de markt. Daarnaast stuurde hij kompanen van hem op u af om u te beroven. Telkens na de markt werd u in de buurt van de markt door hen opgewacht. Hierbij werd fysiek geweld niet geschuwd. Deze feiten houden ook verband met uw gestalte. Anders zou u nooit op zo een wijze behandeld zijn. Ook voor deze problemen met Bayaraa en zijn vrienden richtte u zich meerdere keren tot de politie om klacht in te dienen en andermaal kreeg u toen telkens te horen dat er geen bewijzen of getuigen waren, waarna geen gevolg werd gegeven aan uw klacht. Vele keren belandde u ook in het ziekenhuis als gevolg van de fysieke aanvallen op uw persoon door onbekenden jongeren al dan niet kompanen van B.. In de periode 2008 tot uw vertrek uit Mongolië in 2011 werd u zeker tien keer met kwetsuren opgenomen in het ziekenhuis, waarbij u telkens drie weken in het ziekenhuis lag. Uw laatste ziekenhuisopname dateert van november 2011. U werd toen op straat door vrienden van B. met een metalen voorwerp op het hoofd geslagen, waarna u bewusteloos naar het ziekenhuis werd gebracht. Na uw ontslag uit het ziekenhuis diende u toen bij de politie klacht in tegen onbekenden. U vermeldde toen voor de eerste keer uw problemen met B.. Andermaal kreeg u evenwel te horen dat er geen getuigen of bewijzen waren, waarna uw zaak zonder ook nu zonder gevolg bleef. Als gevolg van al deze gebeurtenissen was u depressief en drie keer ondernam u een zelfmoordpoging. Uiteindelijk besliste u het land te verlaten. Op 25 september 2011 verliet u Mongolië en reisde u met de trein naar Moskou, Rusland. Van daaruit reisde u over de weg verder naar België. Op 5 oktober 2011 kwam u in België aan en op 2 februari 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ernstige tegenstrijdigheden en omissies die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal én tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in 1998 besloten te hebben een eigen zaak op de markt te beginnen en toen van een Mongoolse man 10 miljoen Tugrug te hebben geleend. U stond hierna op de markt waar u belaagd werd door uw schuldeiser die vrienden van hem op u af stuurde. U voegde er nog aan toe bij het aangaan van deze lening uw woning in onderpand te hebben gegeven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel in mei 2009 10 miljoen Tugrug te hebben geleend om een eigen zaak op de markt op te starten, die van start ging op 5 oktober 2009 (CGVS, p. 2, 6 en 7). U voegde er aan toe dat dit de eerste keer was dat u geld van iemand leende en dat u bij deze persoon was terecht gekomen omdat u niet bij een bank kon lenen. Bij hen diende u immers een eigendom als onderpand te geven, een voorwaarde waaraan u niet kon voldoen (CGVS, p. 7). In 2006 had uw vader immers de ouderlijke woning verkocht (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheden gaf u aan dat uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken in 1998 dit geld te hebben geleend op een misverstand berust doordat u toen ook op de markt werkte en mogelijks dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd hebt uitgelegd. U gaf tevens aan en dat u niet weet waarom u op de dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde voor deze lening uw huis in

onderpand te hebben gegeven (CGVS, p. 12). Deze uitleg is echter geenszins afdoende ter verklaring van deze ernstige tegenstrijdigheden die betrekking hebben op een essentieel aspect van uw asielrelaas, temeer ook daar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in dit verband nog andere ernstige tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde u bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal dit geld geleend te hebben van een zekere B.. Zijn familienaam was u onbekend (CGVS, p. 4). Niet alleen stemt het op zich reeds tot nadenken dat u zijn volledige familienaam niet kent, later tijdens datzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u, wanneer opnieuw naar de naam van uw schuldeiser gepolst werd, aan dit geld te hebben geleend van een zekere Battulga, roepnaam Baagii (CGVS, p. 6 en 7). Vervolgens geconfronteerd hiermee gaf u aan dat u de naam van uw schuldeiser verwarde met de naam van iemand anders, waarna u behaamde dat hij B. heet (CGVS, p. 7). Wat uw problemen met B. betreft verklaarde u bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vrienden op u af stuurde die uw standplaats op de markt vernielden, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde nooit op de markt fysiek aangevallen te zijn door B. of zijn vrienden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.; gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorts dient te worden opgemerkt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding maakte van uw problemen met onbekenden jongeren sinds 1994. Nochtans gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal finaal te kennen sinds 1994 met een frequentie van 3 à 4 keer per week door jongeren beledigd, aangevallen en beroofd te zijn. Geconfronteerd met deze ernstige tekortkoming in uw opeenvolgende verklaringen aangaande andermaal een essentieel aspect in uw asielrelaas, stelde u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet te hebben aangehaald omdat u toen zenuwachtig was en de kluts kwijt gehad (CGVS, p. 12). Ook deze uitleg volstaat niet verantwoording van deze flagrante tekortkoming. Bovendien legde hierover ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor ongeveer 9 keer sinds 2007 door onbekenden op straat aangevallen te zijn. U voegde eraan toe dat de laatste aanval dateert van 2008 (CGVS, p. 8). Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en gaf u te kennen niet sinds 2007 maar sinds 1994 tot uw vertrek naar België vele keren door onbekende jongeren aangevallen te zijn (CGVS, p. 8). Tot oktober 2009 gebeurde dit zelfs met een frequentie van zeker 3 à 4 keer per week (CGVS, p. 8). Hoe vaak u daarna nog dergelijke problemen meemaakte, kon u zich evenwel niet meer herinneren (CGVS, p. 8).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u ook geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Zo legde u geen enkel stuk neer dat uw beweringen kan staven al zou u jarenlang belaagd zijn geweest door jongeren, door B. en door diens vrienden. Ook uw verklaring dat u als gevolg van deze feiten ontelbare keren aangifte hebt gedaan bij de politie en vele malen in het hospitaal werd opgenomen, weet u op geen enkel objectief gegeven te staven. Uw bewering in dit verband dat u noch van de politie noch van het hospitaal ooit enig document hebt ontvangen, overtuigt evenmin (CGVs, p. 8 en 10). Ook een bewijs van identiteit, wat als een essentieel gegeven in asielprocedure kan worden beschouwd, ontbreekt. Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, ondermeer met documenten. Uw aankomst in België dateert reeds van 5 oktober 2011. U had dus meer dan 6 maanden de tijd om deze of andere documenten te verzamelen ter staving van uw identiteit en asielrelaas. Dat u uw identiteitskaart en geboorteakte, die u bij uw vertrek naar België zou achtergelaten hebben in Mongolië, niet naar België hebt kunnen laten opsturen omdat u niemand in Mongolië hebt waaraan u dit kan vragen, overtuigt niet (CGVS, p. 4). Uw uitleg dat u uw vader, met wie u tot uw vertrek naar België samenwoonde, onmogelijk kan bereiken doordat hij mogelijks naar een voor u onbekende bestemming zou verhuisd zijn, is tevens weinig geloofwaardig (CGVS, p. 2 en 5). Bovendien belette dit u desgevallend niet om andere personen in Mongolië te contacteren om u in deze bij te staan. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “*Eerste en enig middel*” de “*Schending van artikel 2 en 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)*” in. Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert derhalve ook de materiële schending aan.

2.3. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet) en dat er geen uitspraak wordt gedaan over een uitwijzing. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoeker verklaart Mongolië te zijn ontvlucht omwille van de problemen die hij er ondervond omwille van zijn kleine gestalte.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker heeft echter geen enkel document neergelegd, en staat aldus noch zijn identiteit, noch zijn reisweg naar Europa. Verzoeker verklaarde dat hij zijn geboorteakte en identiteitskaart achterliet in Mongolië en dat hij zijn paspoort is “*verloren onderweg naar België*” omdat “*de smokkelaars die mij van Rusland naar België brachten namen dit af; ik kreeg dit niet terug*” (gehoorverslag CGVS, p.4), wat echter blote beweringen zijn die niet kunnen overtuigen. Verzoeker licht immers niet toe waarom hij beroep diende te doen op een smokkelaar en deze “*5000 dollar*” (verslag DVZ) betaalde om naar Europa te reizen, terwijl hij geen problemen kende met de autoriteiten en bovendien over een paspoort beschikte, en aldus zonder

probleem zelfstandig en legaal naar Europa kon reizen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

3.4. Verzoeker staat evenmin zijn asielmotieven. Verzoeker toont niet aan dat hij jarenlang werd gediscrimineerd op de arbeidsmarkt, noch dat hij bij verschillende bedrijven solliciteerde maar telkens geweigerd werd omwille van zijn gestalte. Verzoeker legt evenmin bewijzen neer van zijn bewering dat hij gedurende 15 jaar lang *“drie à vier keer per week zeker”* werd beledigd, geslagen en beroofd noch van de herhaaldelijke aangiftes die hij hiervan (tevergeefs) zou gedaan hebben bij de autoriteiten noch van de veelvuldige ziekenhuisopnames waar hij behandeld werd voor zijn verwondingen (gehoorverslag CGVS, p.8-9). Voor zover voormelde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze kan staven aan de hand van allerhande documenten, zeker indien verzoeker veelvuldig medisch verzorgd diende te worden. De waarachtigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondergraven nu niet kan overtuigen dat verzoeker geen bewijsstukken kan laten toezenden omdat hij geen contact meer heeft met Mongolië, aangezien hij er geen vrienden noch kennissen heeft en evenmin nog contact heeft met zijn vader die geen telefoon heeft en van wie verzoeker *“weet niet op welk adres hij woont”* en met wie hij *“niets afgesproken”* heeft om in contact te blijven (gehoorverslag CGVS, p.2).

3.5. Verzoeker voert aan dat hij heeft *“herhaaldelijke gevallen geschetst van agressie tegen zijn persoon”*, met name dat hij werd *“steevast gepest omwille van zijn kleine gestalte”*, zelfs *“berooft op de markt, wel zo’n 3 à 4 keer per week”* en *“vervolgd door de volgelingen van B. die hem zelfs met een metalen staaf op het hoofd hebben geslaan”*. Verzoeker wijst er verder op dat hij *“heeft hiervan meerdere malen klacht ingediend bij de lokale politie doch zonder resultaat”* en meent dat hij *“heeft tijdens zijn interview dit duidelijk uiteengezet en gehuid.”*

3.6. Verzoekers verklaringen kunnen zijn beweerde nood aan internationale bescherming echter niet onderbouwen. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wijst echter terecht op tal van *“ernstige tegenstrijdigheden en omissies”* in verzoekers opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoeker legde flagrant tegenstrijdige verklaringen af inzake het tijdstip waarop hij 10 miljoen tugrug zou hebben geleend om handelsactiviteiten op te starten, daar hij op de DVZ verklaarde dat hij reeds *“in 1998”* (vragenlijst, p.3) dit geld leende om zijn eigen zaak op te starten waar hij op het CGVS verklaarde dat hij dit pas deed in mei 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 7), en was evenmin eenduidig inzake de naam van de persoon van wie hij geld leende en de omstandigheden waarin dit gebeurde. Voorts waren ook verzoekers verklaringen manifest incoherent inzake de overvallen waarvan hij in Mongolië het slachtoffer was. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat hij na 1994 geen problemen meer kende met onbekenden om dit te wijzigen in *“sinds 2007 en 2008, 9 keren aangevallen”* (gehoorverslag CGVS, p.8) en opnieuw in *“sinds 1994” “met een frequentie van drie à vier keer per week”* aangevallen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar en heffen zelf hun geloofwaardigheid op. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat niettemin niemand verzoeker wil helpen, hij wel een lening aangaat en handel drijft.

3.7. Verzoeker beperkt zich voorts in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielrelaas doch biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn nalaten om zijn asielmotieven te adstrueren, noch voor de talrijke, zwaarwichtige tegenstrijdigheden waarmee zijn verklaringen behept zijn en onderneemt zelfs niet de minste poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Deze vinden grondslag in het dossier, raken de kern van het relaas, zijn pertinent en blijven dan ook onverminderd overeind. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Mongolië omwille van zijn kleine gestalte het slachtoffer werd van discriminatie en ernstige misdrijven, laat staan dat hij hiervoor

geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Mongolische autoriteiten en diende te vluchten naar het buitenland.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoeker beroept zich op dezelfde voorgaande elementen die ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoeker toont aldus evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK